

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 O K 010083 15 K
Bihać, 08.02.2016 .godine

Pravosnažno 11.05.2017. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 O K 010083 16 Kž od 11.05.2017.
godine prvostepena presuda potvrđena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sutkinje Karabegović Jasminke kao predsjednice vijeća, Hodžić Fikreta i Kasum Suade kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Kudić Amira, u krivičnom predmetu protiv optuženog Miljević Marinka sina sin B. i majke G. djev. R., iz L., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T01 O KTRZ 0003473 10 od 05.06.2015. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 05.02.2016. godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog Miljević Marinka i njegovog branioca Romanić Milana advokata iz Banja Luke, dana 08.02.2016 godine donio je i javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI MILJEVIĆ MARINKO sin B. i majke G. djev. R., rođen 17.05.1971. godine u G. B., općina K., JMB: ..., stalno nastanjen u ..., pismen sa završenom SSS, po zanimanju elektroinstalater, oženjen, otac jednog maloljetnog djeteta, vojsku služio u B., vodi se pri vojnoj evidenciji OMO R., lošeg imovnog stanja, po nacionalnosti ..., državljanin ..., do sada neosuđivan, nalazio se u pritvoru u KPZ poluotvorenog tipa u Bihaću po rješenju Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 O K 0010083 15 Kpp od 19.05.2015. godine od dana 19.05.2015. godine do 10.06.2015. godine kada mu je rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 O K 010083 15 Kv 2 ukinut pritvor, trenutno na slobodi,

K R I V J E ,

Što je :

Za vrijeme rata u BiH, u prvoj polovini augusta 1992. godine, u vrijeme oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske Republike Srpske, u svojstvu pripadnika Vojske Republike Srpske, postupao suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, tako što je:

u prvoj polovini augusta 1992. godine u večernjim satima zajedno sa svojim bratom i komšijama, pripadnicima Vojske Republike Srpske iz s. T., općina K. : O. J., R. M. zv. M., M. P.zv. P. i M. R. u vojnim uniformama naoružani sa automatskim puškama i zoljom došli u s. G. B., općina K., u dijelu kojeg su naseljavali Bošnjaci, kako bi provjerili ko je zapalio kuće Bošnjaka koje su te večeri gorjele, pa kada su došli u blizinu kuće K. H. zv. „S“ i kada je iz kuće na ulazna vrata izašla njegova supruga K. A., koja je te prilike dozivala svoju snahu R. da pusti krave iz štale koja je gorjela,

Miljević Marinko u namjeri da liši života K. A. iz automatske puške u istu je ispucao kraći rafal kojom prilikom je A. zadobila povrede u vidu višestrukog prijeloma nadlaktične kosti lijeve ruke od kojih je preminula na licu mjesta, a potom se zajedno sa licima sa kojima je došao vratio u selo T..

Dakle, za vrijeme rata u BiH, kršeći pravila međunarodnog prava, izvršio ubistvo jednog civila ženskog spola, bošnjačke narodnosti.

Čime je počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

O S U Ā U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 8 (OSAM) GODINA

Temeljem člana 50. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom Miljević Marinku se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od dana 19.05.2015. godine do dana 10.06.2015. godine.

Temeljem člana 212. stav. 1. ZKP F BiH porodica ubijene K. A. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 4. ZKP F BiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

O b r a z l o Ź e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je pod brojem To1 O KTRZ 0003473 10 od 05.06.2015. godine podiglo optužnicu protiv Miljević Marinka stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 O K 010083 15 Kps od 09.06.2015. godine a kako se optuženi izjasnio da nije kriv, zakazan je glavni pretres.

Kantonalni tužilac Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać je do okončanja glavnog pretresa ostao kod navedene optužnice navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optuženi oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

Odbrana optuženog Miljević Marinka je u toku cijelog postupka negirala da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se podnesenom optužnicom stavlja na teret, pa je s tim u vezi u završnoj riječi istakao da tužilaštvo izvođenjem dokaza nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, da optuženi nije bio prisutan kritičnog dana u kritično vrijeme na mjestu događaja, te je predložio da sud optuženog oslobodi optužbe.

U toku glavnog pretresa optužba je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke: K. E., M. P., M. R., O. J., R. M., Č. F., K. R., K. R.1, R. J., S. F., A. B., I. D., R. L., T. B., V. M. i M. Z., zatim ispitala vještaka Durmišević dr. Dževada i Pašalić Mešić dr. Samiru, te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: rješenje o naredbi za vršenje ekshumacije i obdukcije Osnovni sud u K. broj Kri 53/96 od 07.11.1996. godine, zapisnik o obdukciji leševa iz pojedinačnih grobnica naselje S. lokacija 1-6 Osnovni sud u K., broj Kri 53/96 od 08.11.1996. godine, fotodokumentacija izvršene ekshumacije K MUP USK broj 116/96 od 07.11.1996. godine, crtež lica mjesta K MUP USK broj 116/96 od 07.11.1996. godine, akt administrativne službe Odjeljenje za opštu upravu, odsjek za boračko – invalidsku zaštitu od 23.02.2015. godine Opština R. iz koje se vidi da je Miljević Marinko bio vojno angažiran kao pripadnik Vojne pošte 7286 K. u vremenu od 27.05.1992.-20.03.1996. godine, zapisnik o izlasku na lice mjesta o pokazivanju po svjedoku K. R., policijska uprava III, odsjek krim policije S. M. broj 05-6/03-19/07 od 11.01.2007. godine, fotodokumentacija navedenog izlaska na lice mjesta policijska uprava III odsjek krim policije S. M. broj 9/07 od 11.01.2007. godine, pripadajući crtež lica mjesta broj 09/07 od 11.01.2007. godine, izvod iz matične knjige umrlih za K. A. izdan od strane Općina K. od 03.06.2015. godine, nalaz vještaka Durmišević Dževada, akt advokata Dejana Džaferbegović od 22.05.2015. godine sa medicinskom dokumentacijom i nalazom i mišljenjem psihologa B. Đ. od 16.08.2005. godine, nalaz i mišljenje specijaliste interniste S. D. od 10.01.2006. godine, nalaz i mišljenje doktora specijaliste neurologa A. S, od 22.09.2005. godine, nalaz i mišljenje specijaliste oftamologa I. E. od 01.0.2005. godine, nalaz i mišljenje doktora specijaliste radiologa od 01.06.2007. godine, akt Opštine R., administrativna služba odjeljenje za Opštu upravu, otpusnica iz bolnice na ime M. Z., odluka o proglašenju ratnog stanja Predsjedništvo BiH od 20.06. 1992. godine, odluka o ukidanju ratnog stanja Sl. list R BiH broj 50 od 28.12.1995. godine, rješenje o određivanu pritvora radi utvrđivanja činjenica kad je optuženi bio lišen slobode, izvod iz kaznene evidencije za optuženog od 25.02.2015. godine III policijska uprava, zapisnik o saslušanju svjedoka R. M. pred Kantonalnim tužiocem od 27.05.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka T. B. pred Kantonalnim tužiocem od 11.11.2003. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K. R.1 pred Kantonalnim tužiocem od 20.04.2007. godine, dok je odbrana direktno ispitala u svojstvu svjedoka optuženog Miljević Marinka, svjedoke S. N. i P. S., te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: dopis policijske stanice O. L. broj 16-4/01-052-44/15 od 08.12.2005. godine, zahtjev za dostavu personalnog dosjea iz policije koji je tražen od O. J. od 29.01.2016. godine i zapisnici o ispitivanju svjedoka R. L., V. M., R. M., K. E. i O. J..

Sud je odbio prijedlog odbrane da se u svojstvu svjedoka sasluša D. M., iz razloga što predloženi svjedok nema neposredna saznanja vezano za ubistvo K. A., a iz iskaza svjedoka O. J., R. M., M. P. i M. R. je na nesumnjiv način utvrđeno da osim njih i optuženog niko od lica srpske nacionalnosti nije bio prisutan prilikom obilaska sela a samim tim nije mogao ni biti očevidac predmetnog događaja.

Sud je odbio i prijedlog odbrane da se kao svjedok sasluša K. J. iz Š. iz razloga što su okolnosti na koje se predlaže saslušavanje ove svjedokinja i okolnosti na koje je trebala ona svjedočiti u dovoljnoj mjeri razjašnjeni i utvrđeni već provedenim dokazima optužbe. O okolnostima koje su se dešavale u kući svjedočili su Č. F. kao neposredni svjedok a također i K. E. koji je prenio svoja posredna saznanja do kojih je došao upravo ono što mu je prenijela njegova supruga K. J..

Sud je također odbio prijedlog odbrane da se izvrši suočenje svjedoka K. R.1 sa svjedocima O. J. i R. M. iz razloga što navodi da je K. R.1 prepoznao glasove M. i J. u podrumu gdje su bile krave koje su navodno imali namjeru ukrasti i činjenica tko je zapalio K. M. kuću nisu relevantni odnosno nisu važne okolnosti vezane za radnje izvršenja krivičnog djela koje se optuženom stavljaju na teret.

Također je odbijen prijedlog odbrane da se naloži O. J. da dostavi odbrani optuženog svoj kompletan dosije iz policije koji je preuzeo dana 05.03.2003.godine, iz razloga što se tim materijalnim dokazima ne bi doprinjelo utvrđivanju bitnih činjenica vezanih za radnje izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret.

Cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti ovaj sud je utvrdio činjenično stanje kao u izreci ove presude.

Kao prvo, ovaj sud nalazi da je nesporno utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela /prva polovina augusta 1992. godine/ u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob između Armije R BiH i Vojske Republike Srpske. Ova činjenica je utvrđena prije svega Odlukom o proglašenju ratnog stanja ("Sl. list R BiH" broj: 7/92), iz koje proizilazi da je Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine proglasilo ratno stanje u Bosni i Hercegovini dana 20.juna 1992 godine a osim toga ova činjenica je tokom postupka potvrđena i iskazima svjedoka optužbe. Tako svjedoci K. E. i K. R.1 u jednom dijelu svog iskaza navode da su početak rata dočekali u svom selu G. B., da su vojnici, pripadnici Vojske Republike Srpske počeli paliti selo /što su u svojim iskazima potvrdili i svjedoci M. P., M. R., O. J., R. M./ i razdvajati žene i muškarce, da su muškarce odvodili na ispitivanja i u logore. Svjedok K. E. je naveo da je završio u logoru „M.“ zajedno sa sinom Č. F., te sinom i suprugom K. R. što su one potvrdile tokom svog svjedočenja. Svjedoci S. F. i F. J. su takođe svojim svjedočenjem potvrdile da je Vojska Republike Srpske palila bošnjačke kuće i odvodila sve nesrbe u logor „M.“, dok su svjedoci A. B., I. D. i V. M. svjedočili o svojoj pripadnosti Vojsci Republike Srpske i njihovom ratnom angažmanu i činjenici da su u inkriminisano vrijeme u selu G. B. paljene i pljačkane bošnjačke kuće.

Također je u toku postupka utvrđeno da je optuženi Miljević Marinko u kritično vrijeme bio pripadnik Vojske Republike Srpske a što je prije svega utvrđeno iz njegovog iskaza te akta Odjeljenja za opštu upravu, odsjek za boračko – invalidsku zaštitu od 23.02.2015. godine, Opština R. iz koje se vidi da je Miljević Marinko bio vojno angažiran kao pripadnik Vojne pošte 7286 K. u vremenu od 27.05.1992.-20.03.1996. godine. Ova činjenica proizilazi i iz iskaza svjedoka M. P., M. R., O. J. i R. M. koji su saglasno potvrdili da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske dok su svjedoci I. D. i M. Z. potvrdili da je optuženi zajedno sa njima bio pripadnik Saničke čete, bataljona Vojske Republike Srpske, da je sa njima bio na ratištu u B. i J. dok je svjedok R. L. još naveo da je Miljević Marinko u oktobru 1992. godine bio ranjen u glavu.

Nesporno je u toku postupka utvrđeno da je oštećena K. A. bila civil bošnjačke nacionalnosti, da nije bio naoružana i da nije direktno učestvovala u neprijateljstvima. Ova činjenica proizilazi iz iskaza većine saslušanih svjedoka. Svi oni su svojim svjedočenjem potvrdili da oštećena u inkriminisano vrijeme nije bila pripadnik niti Armije Bosne i Hercegovine niti pripadnik Vojske Republike Srpske i

nije direktno učestvovala u neprijateljstvima i oružanoj borbi. Ova činjenica nije dovedena u pitanje bilo kojim drugim izvedenim dokazima.

Dakle, s obzirom na takav njen status, ona je uživala zaštitu u skladu sa članom 3. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

Tokom postupka nesporno je utvrđeno i da je u prvoj polovini augusta 1992. godine smrtno stradala K. A., a što je bez ikakve dvojbe utvrđeno provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke Mešić-Pašalić Semire, a njena smrt utvrđena je i uvidom u zapisnik o obdukciji leševa iz pojedinačnih grobnica naselje S. lokacija 1-6 Osnovni sud u K., broj Kri 53/96 od 08.11.1996. godine, fotodokumentacije izvršene ekshumacije K MUP USK broj 116/96 od 07.11.1996.godine, crtež lica mjesta K MUP USK broj 116/96 od 07.11.1996.godine, te izvoda iz matične knjige umrlih za K. A. izdan od strane Općina K. od 03.06.2015. godine.

U pogledu uzroka smrti vještak Mešić-Pašalić Semira je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 05.02.2016. godine navela da učestvovala u ekshumaciji i obdukciji mrtvog tijela K. A., da je kod iste prilikom obdukcije našla višestruki prijelom lijeve nadlaktične kosti sa lijeve strane, te da je smrt nastupila uslijed povrede nadlaktice lijeve ruke iz ispaljenog vatrenog oružja, te je na kraju utvrdila da je smrt nasilna.

Sud je u potpunosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mešić-Pašalić Semire kao i sadržinu njenog kazivanja na glavnom pretresu, cijeneći da je stručan i dat u skladu sa vještinom i pravilima struke te da od strane odbrane optuženog na ovaj nalaz nije bilo primjedbi niti prigovora.

U konkretnom slučaju sporno je da li je optuženi Miljević Marinko kao pripadnik Vojske Republike Srpske, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u Republici Bosni i Hercegovini, izvršio ubistvo 1 /jednog/ civila ili je to učinio neko drugi obzirom da odbrana optuženog tvrdi da se optuženi u inkriminisano vrijeme nije nalazio u mjestu G. B., Općina K., te je zastupala tezu da je inkriminisane radnje preduzimala neka druga osoba.

Da se ovaj krivično pravni događaj desio u vrijeme i na način kako ga optužba opisuje, odnosno da je optuženi Miljević Marinko počinio radnje opisane u izreci presude, da je optuženi zajedno sa svojim komšijama O. J., R. M. zv. M., M. P.zv. P. i M. R. u vojnim uniformama naoružani sa automatskim puškama i zoljom, svi pripadnici Vojske Republike Srpske, došao u selo G. B., općina K., u dijelu kojeg su naseljavali Bošnjaci kako bi provjerili ko je zapalio kuće Bošnjaka, pa kada su došli u blizinu kuće K. H. zv. „S.“ i kada je iz kuće na ulazna vrata izašla njegova supruga K. A., koja je te prilike dozivala svoju snahu R. da pusti krave iz štale koja je gorjela, optuženi Miljević Marinko je u namjeri da liši života K. A. iz automatske puške u istu ispucao kraći rafal od kojih povreda je K. A. preminula na licu mjesta, ovaj sud je utvrdio prvenstveno iz iskaza svjedoka optužbe O. J. i R. M. koji su bili neposredni očevidci događaja a zatim iz iskaza svjedoka M. P. i M. R., brata optuženog, koji su zajedno sa ovom trojicom došli u selo G. B., kako bi provjerili ko je zapalio kuće Bošnjaka a onda i na osnovu drugih dokaza kojima su ti iskazi potkrijepljeni.

Svjedok O. J. je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 28.10.2015. godine naveo da je početkom augusta 1992. godine, zajedno sa optuženim Miljević Marinkom, njegovim bratom R., M. P. i R. M. a nakon što su primijetili da se iz sela izvija plamen, krenuli prema istom sa namjerom da vide ko pali selo. Naveo je da su bili obučeni u maskirne uniforme i naoružani automatskim puškama koje su sa sobom donijeli iz svojih vojnih jedinica kada su pošli na dopust. Dolaskom na ulaz u selo ispuicali su nekoliko rafala kako bi zastrašili osobe koje su palile kuće i lokalno stanovništvo. M. R. i M. P. su ostali na raskrsnici na ulazu u selo, dok je on zajedno sa Miljević Marinkom i R. M. nastavio dalje do kuća koje su gorjele. Prolazeći pored kuće K. H. i A., vrata od kuće su se otvorila i začuo se ženski glas za koji on pretpostavlja da je bio glas K. A., a koji je povikao „izgoriti ti kuća, izgori ti štala“. Tada se Miljević Marinko okrenuo i ispucao u nju jedan kraći rafal a nedugo poslije toga je M. R. ispucao iz zolje misleći da ih je neko napao. Nakon toga pridružili su se M. R. i M. P., koji su ih čekali na ulazu u selo. Kada su se sastali sa njima Miljević Marinko je samo rekao „ubi ja A.“, a na njegovo pitanje što to uradi odgovorio je da se prepaio i da je mislio da je neko drugi.

Svjedok R. M., koji je očevidac događaja zajedno sa svjedokom O. J., je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 28.10.2015. godine u potpunosti potvrdio iskaz svjedoka O. J.. Naveo je da je kritičnog dana primijetio da selo G. B. gori, da se presvukao i zajedno sa Miljević Marinkom, njegovim bratom R., M. P. i O. J., krenuo prema selu i da su bili naoružani automatskim puškama. Dolaskom na ulaz u selo ispuicali su nekoliko rafala da bi zastrašili osobe koji su palili kuće i lokalno stanovništvo. Na raskrsnici na ulazu u selo su ostali M. R. i M. P., dok je on zajedno sa Miljević Marinkom i O. J. nastavio dalje do kuća koje su gorjele, odnosno do kuće K. H. i A.. U jednom trenutku začuo se ženski glas i tada se Miljević Marinko okrenuo i ispucao u tu žensku osobu jedan kraći rafal. Nakon toga su se pridružili navedenoj dvojici koji su ostali na ulazu u selo. Potvrdio je da je M. R. ispucao zolju u zrak i da je optuženi Miljević Marinko vraćajući se putem rekao „ubi ja A.“.

Iskaze neposrednih svjedoka, odnosno očevidaca ubistva K. A., O. J. i R. M., potvrdio je svjedok M. P. Ovaj svjedok je naveo da je dolaskom na raskršće, na ulazu u selo, ostao sa M. R. i da je nakon nekog vremena začuo kraći rafal iz pravca gdje su kuće gorjele, odnosno iz pravca gdje su otišli Miljević Marinko, O. J. i R. M.. Potvrdio je da je M. R., u zrak i preko tih kuća koje su gorjele ispucao zolju s namjerom da zaplaši lica koja su, kako je on mislio, napala navedenu trojicu. Isto tako je potvrdio da je Miljević Marinko, kad su se vratili, rekao „ubi ja A.“.

Svjedok M. R., brat optuženog, je na glavnom pretresu potvrdio činjenicu da su njih petorica kritične prilike došli u selo, da je vidio plamen zapaljenih kuća, da je pucao iz zolje, da su se razdvojili te da je on ostao sa M. P. ali je za razliku od ostalih naveo da su njegov brat Marinko, O. J. i R. M. otišli u pravcu zaseoka Ž., što je u suprotnom pravcu od mjesta gdje se nalazi kuća K. A. te da je njegov brat kritične prilike imao poluautomatsku pušku. S obzirom da je u svom svjedočenju na glavnom pretresu imao određena odstupanja od svog iskaza koji je dao u istrazi, od strane tužioca mu je predočen iskaz iz istrage radi razjašnjenja. Naime, u toku istrage svjedok M. R. je bio decidan u pogledu činjenice da je njegov brat kritične prilike imao automatsku pušku kao što su imali i svi ostali, te da su O. J., njegov brat i R. M. otišli u pravcu kuće K.H..

Imajući u vidu da je iskaz ovog svjedoka dat na glavnom pretresu, u ovom dijelu u suprotnosti sa iskazima svjedoka O. J., R. M. i M. P., za sud je bio vjerodostojniji

njegov iskaz iz istrage koji je u ovom dijelu saglasan sa iskazima svjedoka kojima je sud poklonio vjeru . Po ocjeni suda njegovo svjedočenje na glavnom pretresu bilo je nastojanje da olakša položaj svoga brata i umanja njegovu krivičnu odgovornost.

Dakle, svjedoci O. J. i R. M. kao i svjedoci M. P. i M. R., su u svojim iskazima saglasno naveli da su kritične prilike, kad su primjetili da u selu G. B. gore kuće, obučeni u maskirne uniforme i naoružani automatskim puškama, svi zajedno krenuli u namjeri da vide ko pali selo. Svi navedeni svjedoci osim M. R., brata optuženog, saglasno su naveli da su dolaskom na početak sela ispucali nekoliko rafala kako bi zastrašili one koji su palili kuće i lokalno stanovništvo. Takođe su saglasno naveli da su na raskrsnici, na ulazu u selo, ostali M. R. i M. P, dok su optuženi Miljević Marinko, O. J. i R. M. nastavili dalje do kuća koje su gorjele. Svjedoci O. J. i R. M. su u svojim iskazima saglasno naveli da su se, dolaskom do kuće K. H. i A., vrata od kuće otvorila, da su začuli ženski glas koji je povikao „izgoriti ti kuća, izgori ti štala“ i da se tada optuženi Miljević Marinko okrenuo i ispucao u nju jedan kraći rafal. Saglasno su naveli da su se nakon toga pridružili M. R. i M.P . koji su ih ostali čekati na ulazu u selo i da je nedugo nakon pucnja u K. A. , M. R. ispucao zolju jer je mislio da je njih neko napao. Takođe su naveli da je optuženi vraćajući se putem rekao „ubi ja A.“.

Iz iskaza navedenih svjedoka, a prije svega svjedoka očevidaca O. J. i R. M., kojima je sud u potpunosti poklonio vjeru, jer su na prihvatljiv i dosljedan način opisali ono što su znali i vidjeli a kojima odbrana nije argumentirano prigovorila, utvrđeno je da je optuženi Miljević Marinko bio taj koji je iz automatske puške lišio života K. A..

Svjedoci O. J. i R. M. su očevici predmetnog krivičnog djela, oba svjedoka su vjerno opisala događaj koji se odigrao u selu G. B., općina K., dok je iskaz svjedoka M. P. potvrdio njihove iskaze u bitnim činjenicama. Iskazi svjedoka O. J. i R. M. su logični, detaljni, vjerodostojni i suglasni sa drugim izvedenim dokazima, prožeti su detaljima koji po ocjeni suda opravdavaju zaključak da su ovi svjedoci o događaju govorili istinu, jasni su i uvjerljivi u opisivanju kritičnog događaja, te su kao takvi bili podobni za pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja odnosno zaključka suda da je upravo optuženi Miljević Marinko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba u R BiH izvršio ubistvo jednog civila ženskog spola, bošnjačke narodnosti. Osim toga, sud nije vidio nikakve razloge zbog kojih bi ovi svjedoci lažno teretili optuženog Miljević Marinka.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka O. J. odbrana je pokušala dovesti u pitanje navodima da ovaj svjedok laže i ima motiv da lažno svjedoči jer je on ubica koji neće ići u zatvor za djelo koje je počinio a biće vraćen i na posao, u policiju, u kojoj je izgubio službu jer je bio uključen u istragu za ovo ubistvo. Međutim, po ocjeni ovog suda , ovi navodi odbrane nisu doveli u pitanje iskaz svjedoka O. J.. Prije svega, optuženi Miljević Marinko niti je prigovarao niti imao pitanja za ovog svjedoka koji ga je direktno teretio za ubistvo K. A.. Nadalje, ovaj svjedok je u svom svjedočenju i naveo da je zbog ovog događaja izgubio posao u policiji jer je bio uključen u istragu za ovo ubistvo iako ga nije počinio, pa je za sud ova činjenica potpuno irelevantna, obzirom da je općepoznato da su mnoga lica koja su bila pripadnici vojske i policije, zbog otvorenih istraga bili udaljavani iz službi. Osim toga, sud krivicu optuženog nije temeljio samo na iskazu ovog svjedoka, nego na iskazima svjedoka očevica R. M. čiji iskaz je u potpunosti istovjetan sa iskazom svjedoka O. J., zatim iskazu svjedoka M. P. koji, po ocjeni suda nije imao nikakvog razloga da izmišlja da je optuženi pred svima njima, rekao da je ubio A. kao i iskazima drugih svjedoka kojima su ti iskazi potkrijepljeni.

Uvjerenju suda da se predmetni inkriminirani događaj u stvarnosti desio na onaj način kako je to činjenično i pravno bliže opisano u izreci ove presude doprinijeli su i iskazi svjedoka P. J., Ć. F., K. R.¹, K. E., K. R. i S. F..

Tako je, svjedok K. E. u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 28.10.2015. godine naveo da se po izlasku iz logora M. 17.12.1992. godine, gdje je od komšije A. B. saznao za sudbinu svoje majke K. A., u K. sastao sa svojom suprugom J. koja mu je ispričala šta se desilo kritične noći kad je ubijena njegova majka. Te noći, prema kazivanju njegove supruge su u njegovoj rodnoj kući boravili ona i njegovi roditelji, a njegova majka A. je začuvši kako gori kuća od strica M. i strine R., koja se nalazi odmah preko puta, izašla ispred kuće i povikala „R. izgori ti kuća, izgori ti krava“ i u tom trenutku se začuo jedan kratki rafal i A. je pala na stepenice mrtva. Naveo je da mu je supruga rekla da je od tri napadača prepoznala O. J. koji je bio njegov prijatelj ali da nije vidjela ko je pucao u A..

Svjedok dalje u svom iskazu navodi da je čuo da je upravo O. J. ubio njegovu majku s kojim se 1997. godine sastao, te mu je te prilike J. rekao da mu je majku ubio Miljević Marinko kojeg poznaje od djetinjstva i koji je živio u susjednom selu T.. O. J. mu je također rekao da su kritične noći gorjele kuće u selu G. B., pa je zajedno sa M. P. i Miljević Marinkom krenuo u selo da zaštite stanovnike koji su činili većinom žene i djeca, da su jedni ostali na ulazu u selo, i da je u jednom trenutku kad je A. izašla iz kuće u nju ispucao kraći rafal Miljević Marinko.

Svjedokinja P. J. u svom iskazu je navela da je kritične prilike bila u kući svoje nane A.¹ koja se nalazi ispod kuće K. A. na udaljenosti od oko 30-ak metara, da je čula pucnjavu u selu i vidjela plamen zapaljenih objekata M. i R. K.. Iz straha da ne bi bili zapaljeni ona i njih od prilike tridesetak koji su bili sa njom u kući izašli su u voće, da bi ujutro prolazeći pored kuće K. H. na ulaznim vratima vidjela tijelo ubijene K. A.. Tog jutra joj je ujna B., koja je te noći bila sa njom u istoj kući, rekla da je ona te noći otišla u pravcu šupe prema putu i da joj se iz mraka obratio optuženi Miljević Marinko i rekao joj da se oni ne trebaju ništa plašiti i da mogu ići u kuću. Navela je da je od više lica srpske nacionalnosti iz sela T. čula da je K. A. ubio Miljević Marinko.

Svjedokinja Ć. F. je bila u kući K. A. kada je ista ubijena. Čula je huk plamena i vidjela da gori pojata od A. sina E.. Navela je da je A. počela vikati po kući zbog toga što joj gori imovina sina a onda je otišla u drugi dio kuće gdje su se nalazila ulazna vrata do ceste, a kada je ugledala da gori kuća i od njene jetrve R. izišla je na ulazna vrata i počela dozivati R. kako bi spasila krave. Ova svjedokinja je navela da je čula muški glas iz vana koji se obratio A. sa riječima „bježi tamo u kuću“ nakon čega je čula i A. koja je rekla „ah nemoj brate“ a onda je čula pucnjavu a poslije nje i jaku detonaciju u blizini kuće. Poslije te pucnjave koja je dopirala sa puta, A. se više nije javljala. Nakon 10-20 minuta A. suprug im je rekao da je A. mrtva na stepenicama a rano ujutro je i vidjela njeno tijelo u lokvi krvi na stepenicama, kod ulaznih vrata. Također je navela da je od A. sina E. čula da je njegovu majku ubio Miljević Marinko.

Svedokinja K. R., jetrva ubijene K. A. je navela da je njena kuća od A. kuće udaljena svega desetak metara, da je kritičnu noć provela u kući svog oca, sjeća se da je bio ilindan, da su se čuli pucnji tokom cijele noći, čula je da više lica hoda oko kuće i ulaze na sprat kuće njenog oca, a da je njen otac vireći kroz roletne vidio lica koja su hodala u blizini kuća te njenu kuću kako gori. Čim je svanulo njen otac je izašao iz

kuće a onda ga je počeo dozivati K. H. govoreći „H. pomози mi unijeti A., ubili su je noćas“. Nakon što su je ukopali u bašti, K. H. joj je rekao da je po glasu poznao ko ju je ubio ali nije smio reći. Rekao joj je da je to lice povikalo „ulazi u kuću“, a nakon što je A. odgovorila „nemoj brate“ čuo se pucanj. H. joj nije smio reći čiji je glas prepoznao jer se bojavao za svoja dva sina, brata i bratića koji su se nalazili u logoru na M.. Nedugo od ovog događaja i sam H. je ubijen u S. a cijelo selo bošnjačke nacionalnosti se iselilo. Povremeno su u toku dana dolazili radi ubiranja letinje pa je tako ona jedne prilike, berući šljive, u travi, blizu svoje kuće, našla neku cijev debelu, zelene boje, na šta joj je P. S. rekao da je riječ o zolji.

Svjedokinja S. F. je saznala da je A. ubijena kada je K. H. dozivao H., njenog djeda, govoreći „dođi da pomogneš da A. pomjerimo, A. je mrtva, ubili su A.“, te je navela da je sigurna da je H. znao ko je ubio A. ali njoj nije rekao.

Svjedok K. R.¹ je u svom iskazu naveo da se u vrijeme kritičnog događaja nalazio u svojoj kući koja je bila neposredno u blizini kuće K. R.. Vidio je da R. kuća gori i bojavao se da se vatra ne prenese na njegovu kuću u kojoj je te večeri bilo dosta žena i djece. Naveo je da je stojeći kraj prozora koji je gledao u pravcu puta od odsjaja vatre vidio da se u pravcu kuće K. A. kreću tri lica u uniformama, naoružani automatskim puškama i to Miljević Marinka koji je išao prvi, zatim R. M. i zadnjeg O. J. čiji se glas čuo prije toga u štali koja se nalazila u prizemlju njegove kuće. Gledajući ova tri lica čuo je glasove „R., izgori ti kuća, haj pusti krave“ nakon čega je začuo rafal a potom je čuo i jaku detonaciju. Ujutro je saznao da je tu večer ubijena K. A.. Obzirom da je iskaz ovog svjedoka odstupao u odnosu na iskaz koji je ovaj svjedok dao u istrazi oko identifikacije lica koje je kritične prilike vidio ispred kuće, ovaj svjedok je ostao kod iskaza koji je dao na glavnom pretresu, navodeći da je u istrazi pogriješio kada je rekao da je pored O. J. vidio R. M. zvani „D.“, sin U. i M. V.. Tvrđio je da se dugo presabirao o tom događaju i da ni sam ne zna šta mu je bilo da je pominjao ranije ovu dvojicu iako isti nisu učestvovali u tome. Bio je kategoričan da je kritične prilike vidio J. O., M. R. i Miljević Marinka i da je 10-ak dana od izjave koju je dao 2007.godine vraćajući film o tom događaju spoznao da je pogriješio ali da o tome nije nikoga kontaktirao iz razloga što nije imao iskustva sa svjedočenjem i sudom. Ovaj svjedok je naveo da je od sina ubijene čuo da je optuženi Miljević Marinko ubio njegovu majku i da je to isto čuo i O. J..

Iskaze navedenih svjedoka koji su dati na glavnom pretresu sud je prihvatio istinitim i pouzdanim obzirom da se isti nadovezuju na iskaze svjedoka očevidaca i svjedoka koji su kritične noći bili u selu u kojem je A. ubijena i zajedno sa njima čine jednu logičnu cjelinu. Iz iskaza svjedokinje P. J. potvrđena je činjenica da je optuženi Miljević Marinko kritične noći bio u selu jer je njenoj ujni B. rekao da se ne treba ništa plašiti. Prilikom prihvatanja iskaza ove svjedokinje kao istinitog, sud je pošao od činjenice da je stric svjedokinje a B. suprug, bio jedini pripadnik vojske RS od strane Bošnjaka sa G. B., pa je bilo i logično da joj se Miljević Marinko na takav način obrati. Svjedokinja Č. F. je bila u kući ubijene i iz prve ruke je mogla posvjedočiti šta je čula i vidjela te noći. Iskazom svjedokinje K. R., potvrđena je činjenica da je brat optuženog, M. R., kritične prilike pucao iz zolje u blizini kuće K. R. i da se sa M. P. nalazio u blizini kuće K. A. te da nisu tačne njegove tvrdnje iznesene na glavnom pretresu da su njegov brat, optuženi Miljević Marinko, O. J. i R. M. otišli putem u suprotnom smjeru u odnosu na kuću ubijene. Iskaz K. R.¹ koji je dao na glavnom pretresu, sud je također prihvatio kao istinit i pouzdan bez obzira na činjenicu što je u istrazi identifikovao druga lica koja su kritične noći bila na licu mjesta. Ovo iz razloga što je

svjedok O. J. potvrdio da je bio na licu mjesta sa R. M. i optuženim Miljević Marinkom. Isto tako svjedok R. M. je i sam potvrdio činjenicu da je bio na licu mjesta pa stoga sud nije imao razloga da ne vjeruje ovom svjedoku i ne prihvati njegov iskaz dat na glavnom pretresu.

O ubistvu i smrti K. A., su u svojim iskazima govorili i svjedoci, pripadnici vojske RS-a koji su bili iz sela T. i to A. B., V. M., I. D., R. L., T. B. i M. Z.. Svjedok A. B. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je poznavao K. A., da je za njenu sudbinu čuo nekoliko dana nakon što je ubijena, a da se u selu pričalo da ju je ubio Miljević Marinko. Svjedok I. D. je naveo da nije poznavao K. A. ali da je čuo da je jedna žena iz G. B. ubijena, a O. J. mu je rekao da je u A. pucao Miljević Marinko. Svjedok R. L. je u svom iskazu naveo da je poznavao K. A. i da je za njenu sudbinu čuo od svojih roditelja kada se vratio sa ratišta, a pričalo se da je ubistvo izvršio ili O. J. ili Miljević Marinko. Svjedok V. M. je naveo da je za A. sudbinu i to poslije tri mjeseca od dana kad je ubijena čuo od I. R. koja je prilikom posjete njegovoj majci rekla da je A. ubijena i da ju je ubio Miljević Marinko. Svjedok T. B. je naveo da je poznavao K. A. koja je ubijena 1992. godine. Sjeća se da je dan poslije kritičnog događaja, odnosno ubistva K. A., neko ujutro prijavio da je A. ubijena, pa je on sa kolegom K. L. otišao u G. B. na uviđaj, gdje je zatekao A. majku koja je pokazala mjesto gdje je A. ubijena i mjesto gdje je zakopana, dok je svjedok M. Z. u svom iskazu naveo da mu je poznato da je u selu G. B., u bošnjačkom dijelu sela, ubijena jedna žena ali mu nije poznato ko ju je ubio.

Dakle, iz iskaza većine navedenih svjedoka proizilazi da se u selu pričalo da je K. A. ubio Miljević Marinko sin B. a što je u svom iskazu potvrdio i svjedok M. R., brat optuženog kada je naveo da je za ubistvo K. A. čuo tek nakon deset dana po povratku sa ratišta, za koje ubistvo se pričalo da je izvršio njegov brat Miljević Marinko.

Saslušani svjedoci odbrane S. N. i P. S. svojim iskazima na glavnom pretresu nisu doveli u sumnju činjenični zaključak da je optuženi Miljević Marinko, počinio radnje opisane u izreci ove presude.

Svjedok S. N. je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 05.02.2016. godine naveo da poznaje optuženog Miljević Marinka jer su iz istog sela, da je početkom rata 1992. godine bio čuvar u šumarstvu i da je tad nosio automatsku pušku koju je dobio od aktivista Srpske demokratske stranke, da je u to vrijeme Miljević Marinko bio u seoskoj straži sela G. B. i da je nosio papovku, poluautomatsku pušku. Dalje je naveo da je optuženi Miljević Marinko bio ranjen u oktobru 1992. godine a da je krajem novembra ili početkom decembra iste godine došao kod njega i da su tada zamijenili puške, po naredbi komande brigade K..

Svjedok P. S. je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 05.02.2016. godine naveo da je živio u selu G. B., da poznaje optuženog Miljević Marinka od djetinjstva, da je s njim u dobrim odnosima kao i sa njegovom porodicom koja mu je pomagala tokom rata, da je 1992. godine njegova kuća zapaljena, da je noć kad je ubijena K. A. proveo u kući majke A.1 koja kuća je udaljena oko 300 metara od kuće oštećene, da nije čuo nikakvu pucnjavu ali je vidio da gori kuća do kuće K. A., odnosno kuća K. R.1 i da je sutradan saznao za ubistvo K. A. Naveo je da je iz medija saznao da je Miljević Marinko optužen za njeno ubistvo u što ne vjeruje jer ga nikad nije vidio naoružanog i uniformisanog.

Sadržaji ovakvih svjedočenja ne mogu biti podobni da demantuju i dovedu u pitanje činjenice utvrđene dokazima optužbe. Naime, iskazom svjedoka S. N. odbrana je pokušala dovesti u pitanje činjenicu da je optuženi u vrijeme kritičnog događaja imao automatsku pušku jer je prema kazivanju ovog svjedoka automatsku pušku dobio od njega tek krajem novembra ili početkom decembra iste godine. Međutim, ova činjenica nesumnjivo je utvrđena iskazima svjedoka očevidaca O. J. i R. M. i svjedoka M. P. kao i svjedoka M. R. koji je u toku istrage bio decidan u pogledu činjenice da je njegov brat kritične prilike imao automatsku pušku kao što su imali i svi ostali.

Svjedočenje P. S. pored toga što jer naveo da optuženog nikad nije vidio u uniformi i naoružanog, uglavnom se svodilo na opis ličnosti optuženog što sa krivičnopravnog aspekta nema relevantan značaj u postupku utvrđivanja da li je optuženi počinio radnje koje mu se optužnicom stavljaju na teret.

Prilikom donošenja presude sud je cijenio i iskaz optuženog Miljević Marinka koji je dao u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu dana 05.02.2016. godine u kojem je naveo da ga je rat zatekao u rodnom selu T. gdje je ostao do 1995. godine, da je početkom rata, tačnije 27.05.1992. godine mobilisan, da je dobio naoružanje /poluautomatska puška, papovka koju pušku je krajem novembra i početkom decembra 1992. godine zamijenio za automatsku pušku sa S. N./ od SDS-a, a da je formiranjem 17. brigade Vojske Republike Srpske uvršten u sastav navedene brigade.

Svjedok-optuženi dalje navodi da je u julu 1992. godine ranjen u ruku a u oktobru iste godine u glavu, da i danas ima geler u glavi i da osjeća posljedice. Poznato mu je da su tokom 1992. u G. B. paljene kuće i da je sa svojim bratom i O. J. išao do sela da vidi šta se dešava, da je jedne prilike, / pretpostavlja da je bio juli 1992. godine/ njegov brat i ispucao zolju kako bi zastrašio osobe koje pale kuće u selu. U odnosu na ubistvo K. A. optuženi navodi da je još tokom rata čuo da se tereti za ubistvo iste i da je te glasine širio O. J. koji je i uticao na druge svjedoke u ovom postupku /V. M., R. L., A. B./ kako bi svjedočili protiv njega, te je u potpunosti negirao da je izvršio inkriminisanu radnju koja mu je optužnicom stavljena na teret.

Prilikom ocjene iskaza optuženog, sud je utvrdio da njegov iskaz u potpunosti odstupa od iskaza svjedoka optužbe koji su prihvaćeni kao pouzdani i istiniti. Njegov iskaz se doima neiskrenim i nelogičnim, a tvrdnja optuženog da u kritično vrijeme nije bio u selu G. B. zaista je neprihvatljiva kada se ima u vidu da su svjedoci O. J. i R. M., kao neposredni svjedoci kritičnog događaja naveli da je optuženi zajedno s njima te prilike bio u selu G. B.. Tu činjenicu potvrdio je i svjedok M. P. kao i sam brat optuženog M. R..

Obzirom na činjenicu da je optuženi naveo da je u toku rata ranjen u glavu i da je putem njegovog branioca dostavljena medicinska dokumentacija, po vještaku Durmišević Dževadu izvršeno je vještačenje povreda koje je optuženi Miljević Marinko zadobio tokom ratnih dejstava. Vještak je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 05.02.2016. godine naveo da je optuženi navodno ranjen u oktobru 1992. godine u glavu, ali da nema nikakve medicinske dokumentacije iz perioda ranjavanja. Naveo je da iz dostavljene medicinske dokumentacije koja datira od 2005., 2006., i 2007. godine proizilazi da optuženi ima glavobolju, nesvjesticu, strabizam lijevog oka, slabovidnost lijevog oka ali da se iz navedenih dijagnoza ne može objektivno ustanoviti odnosno uspostaviti uzročno posljedična veza između povređivanja glave i tegoba koje je optuženi imao 2005. godine. U pogledu gelera koji

je evidentiran u desnom tjemenu glave smatra da bi se u momentu ranjavanja tim gelerima moglo raditi o lakim tjelesnim povredama.

Obzirom da ni jedan izvedeni dokaz kako subjektivne tako i objektivne prirode nije navodio na zaključak da je optuženi u vrijeme kritičnog događaja bio ranjen niti je to sam optuženi isticao te s obzirom da iz iskaza optuženog i iskaza svjedoka R. L. proizilazi da je on ranjen u oktobru 1992. godine, dakle nakon par mjeseci od krivično pravnog događaja, činjenica njegovog ranjavanja je ostala irelevantna prilikom utvrđivanja krivičnopravnih radnji i krivice optuženog.

Prilikom donošenja ove presude sud je prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe i odbrane jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe.

Budući da je optuženi radnje za koje je oglašen krivim ovom presudom poduzeo prema civilu koji je bio u takvoj situaciji da nije mogao pružiti otpor u ratnim okolnostima i bio u stalnoj neizvjesnosti u pogledu svoje bezbjednosti, optuženi je postupao u takvim okolnostima koje su mu omogućavale dominaciju nad žrtvom nemoćnom da pruži otpor i da se zaštititi, pa ovaj sud nalazi da su navedene radnje optuženog bile u vezi sa postojećim oružanim sukobom.

S obzirom da je optuženi Miljević Marinko, za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini između 5. Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i Vojske Republike Srpske, u svojstvu pripadnika Vojske Republike Srpske, kršeći navedena pravila međunarodnog humanitarnog prava, lišio života jednog civila on je svojim radnjama ostvario obilježje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, te ga je sud oglasio krivim za ovo počinjeno krivično djelo.

Kada je u pitanju krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim /krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ/, treba istaći činjenicu da povreda međunarodnog prava kod ovih krivičnih djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti a počinitelj ne mora biti svjestan da svojim postupcima ta pravila krši. Izvršavajući navedene radnje, optuženi Miljević Marinko izravno je prekršio odredbu člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

Prilikom izvršenja krivičnog djela optuženi Miljević Marinko je postupao sa direktnim umišljajem, jer je bio svjesan da je oštećena civil, imao je svijest o djelu i o svim okolnostima događaja, da je oštećena u ratnim okolnostima i bila u stalnoj neizvjesnosti u pogledu svoje bezbjednosti. Bio je siguran u ostvarenje svog djela i nastupanje posljedice iz čega proizilazi pouzdani zaključak o htjenju djela. Zbog svega navedenog preduzete radnje optuženog Miljević Marinka rezultat su njegove svijesti i volje.

Prilikom donošenja presude ovaj sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice odnosno primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim jer je ranije važeći i preuzeti Krivični zakon SFRJ blaži za optuženog u pogledu vrste i

raspona zapriječene-propisane kazne za isto krivično djelo u odnosu na poslije izmijenjeni Zakon.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti koje idu u prilog optuženom i koje idu na njegovu štetu, držeći se opštih pravila o odmjeravanju kazne. Sud je optuženom kao olakšavajuće okolnosti cijenio činjenicu da je slabog imovnog stanja i da je porodičan čovjek, da je od izvršenja krivičnog djela proteklo više od dvadeset godina i da je neosuđivan, dok mu je kao otežavajuću okolnost cijenio da je djelo ratnog zločina učinio sa teškim posljedicama u obliku ubistva jedne osobe. Sud je ovom okolnošću cijenio izražen stepen ugrožavanja i povredu zaštićenog dobra.

Cijeneći naprijed iznijete olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani optuženog Miljević Marinka, ovaj sud je optuženom za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, za koje krivično djelo ga je oglasio krivim, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 8 /osam/ godina smatrajući da je jedino ovako izrečena kazna zatvora optuženom, adekvatna i odgovarajuća težini počinjenog zločina, okolnostima pod kojima je optuženi krivično djelo počinio, stepenu njegove društvene opasnosti i jačini ugrožavanja zaštićenog dobra, te da se jedino sa ovako izrečenom zatvorskom kaznom može postići svrha opšte i posebne prevencije propisana u članu 5. i 33. preuzetog KZ SFRJ, te će se sa ovako izrečenom kaznom zatvora koja je izrečena optuženom, po mišljenju ovog suda, pružiti i moralna satisfakcija oštećenim, dok se sa blažom kaznom od ove izrečene, takva svrha ne bi mogla postići.

Temeljem člana 50. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom Miljević Marinku je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od dana 19.05.2015. godine do dana 10.06.2015. godine.

Tokom postupka porodica ubijene K. A. nije na jasan i određen način postavila imovinsko pravni zahtjev pa sud o istom nije mogao odlučivati u ovom krivičnom postupku. Svoj zahtjev porodica oštećene će moći ostvarivati u parničnom postupku.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optuženi je oslobođen plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala iz razloga što je nezaposlen i slabog imovnog stanja pa bi njegovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka bila dovedena u pitanje njegova egzistencija.

Zapisničar:
Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Jasminka Karabegović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda. Temeljem člana 308. stav. 4. ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.